

1975 மார்ச் 22]

இணைப்பு II

[34-ஆம் பக்கத்தில் உள்ள அடிக் குறிப்பைக் காண்க.]

I. நீண்டகால உணவுக் கொள்கை

தமிழ் நாட்டின் வேளாண்மை பருவ மழையை நம்பி அமைந்துள்ளது. சில ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பருவ மழை பொய்த்து விடுவது வாடிக்கையாகிவிட்டது. இந்த ஆண்டு பருவ மழை பெரும் அளவுக்குப் பாதித்து, நூறு ஆண்டுகள் கண்டிராத வறட்சியை நாட்டில் உருவாக்கியுள்ளது. இந்த ஆண்டு ஏற்பட்டுள்ள உணவுப் பற்றாக்குறையை அடிப்படையாக வைத்து உணவு நிலைமையைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வர இயலாது. ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பருவமழை தவறி உணவுப் பிரச்சினை தோன்றி வருகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டாகவேண்டும். நாடு முழுவதும் பாதிக்காவிட்டாலும், ஆண்டுதோறும் பகுதி பகுதிகளாக மழை இல்லாத காரணத்தினால் பயிர்கள் பாதிக்கப்படுவது ஒரு தொடர்கதையாக அமைந்துவிட்டது. நமது உணவுக் கொள்கை இந்த இயற்கை சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்பட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்படும்போது நாம் பரபரப்பு அடைகின்றோம். அதற்கேற்ற புதிய உணவுக்கொள்கையை உருவாக்கி அமல் நடத்த முயலுகின்றோம். இந்த வறட்சி மாறி நல்ல விளைச்சலைக் கண்டவுடன் நமது உணவுக் கொள்கையை மாற்றுகின்றோம். விளைச்சல் மிகுதியாகி தேவைக்கு அதிகமாக உணவு தானியங்கள் கிடைக்கும்போது நமது உணவுக் கொள்கை பற்றி மறந்து விடுகின்றோம். இப்படி மாறி மாறி திட்டமிடாது செயல்படுவதை விடுத்து, நீண்டகால அடிப்படையில் தொலைநோக்கு உணர்வோடு உணவுக் கொள்கையைத் திட்டமிட்டு உருவாக்குவது நமது கடமையாகும்.

பயிர் செய்யும் நிலப்பரப்பு குறைந்துகொண்டே வருகின்றது. மக்கள் தொகை பெருகி உணவுத் தேவை அதிகரித்துக்கொண்டு வருகின்றது. மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கான வீடுகள், தொழிற்சாலைகள் பெருகிக்கொண்டு வருகின்றன. இதன் விளைவாகப் பயிர் செய்யும் நிலப்பரப்பு கணிசமாகக் குறைந்துவிடும். இந்த நிலைமையைக் கருத்தில்கொண்டு, வேளாண்மை உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தப்படும் நிலப்பரப்பு குறையாது திட்டமிட்டுப் பாதுகாப்பது அரசின் கடமையாகும்.

[1975 மார்ச் 22]

மக்களது உணவுப் பழக்கம் வெகு வேகமாக மாறி வருவது தெளிவாகின்றது. நாகரிக வளர்ச்சி பெருகிட மக்களின் உணவுப் பழக்கமும் விரைவில் மாறுகின்றது. அரிசி உண்பவர்களின் எண்ணிக்கை கடந்த சில ஆண்டுகளில் பெரும் அளவுக்குப் பெருகி இருப்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். நமது உணவுப் பழக்கத்தில் அரிசியினுடைய அளவு பெரும் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. மற்ற நாட்டு மக்களைப்போல பல்வகை உணவுப் பழக்கம் நம்மிடத்தில் பரவவில்லை. அதற்கேற்ற வசதி வாய்ப்பு ஏழ்மையின் காரணமாக மக்களிடத்தில் காணப்படவில்லை என்பதும் உண்மையாகும். பல்வகை உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து எளிதில் கிடைக்கச் செய்து உணவுப் பழக்கம் மாறச் செய்வது நமது கடமையாகும்.

மக்கள் உற்பத்தி பெருகிடும் வேகத்திற்கு ஒப்ப உணவு உற்பத்தி பெருகிடவில்லை என்பது சிந்திக்கத்தக்கதொன்றாகும். தேவையைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவந்து உற்பத்தியைப் பெருக்கிடும் பொருளாதார அமைப்பு முறைதான் ஒரு நாட்டின் எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கு உகந்ததாகும். தமிழகத்தில் நிரந்தர நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் மிகக் குறைவு. சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் தான் நீர்வளம் பெற்று நிலவளம் பெருக்கி உற்பத்தியைப் பெரும் அளவிற்கு பெருக்குகின்ற வாய்ப்பு இருக்கிறது. தமிழகத்தின் பெரும்பகுதி மானம் பார்த்த பூமியாக மழை நீரை நம்பி நிரந்தர பாசன வசதியற்ற நிலையில் அமைந்துள்ளது. பெரும் அளவிற்கு நெல் உற்பத்தியாகும் பகுதிகள் மிகக் குறைவாக இருக்கின்றன.

சிறிய நில அளவிற்குச் சொந்தமான விவசாயிகள்தான் ஏராளம் நமது நாட்டில். இந்தச் சிறிய விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத் தரம் மிகவும் குறைவாக உள்ளது. உற்பத்தியைப் பெருக்குகின்ற வாய்ப்பு வசதிகளும் குறைவு. இந்த நிலை தமிழகத்தில் வேளாண்மைத் துறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும் இந்த விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் இடர்ப்பாடுகளைத் தந்து வருகின்றது.

உணவுப் பொருட்களின் வணிகமுறை இடர்ப்பாடுகள் நிறைந்ததாக உள்ளது. உற்பத்தி செய்யும் உழவர்களுக்கு நன்மை பயக்காத முறையாக அமைந்துள்ளது. வாங்கி உண்ணும் பொது மக்களுக்கும் பயன் கிடைப்பதாக இல்லை. இடையில் பல்வேறு கட்டங்களில் லாபம் பங்கீடு செய்யப்பட்டு விலை ஏற்றத்திற்குத்தான் காரணமாக அமைந்துள்ளது. உழவர்களிடத்தில் கொள்முதல்

[1975 மார்ச் 22]

செய்ப்பவர்கள், மொத்த வணிகர்கள், நெல் அரைவையாளர்கள், சில்லரை வணிகர்கள் இவர்களை எல்லாம் தாண்டி வாங்கி உண்ணும் பொதுமக்களுக்கு வந்துசேரும்போது, விலையேற்றம் இயற்கையாக ஏற்படுகின்றது. இடையில் ஏற்படும் செலவுகளைக் குறைத்து, உழவர்களுக்கு அதிக விலை கிடைக்கச் செய்யும் புதிய திட்டம் உருவாக்கப்பட்டாலொழிய இந்த விலை தொடரும். கோதுமை போன்ற தானியங்களைப்போல் அல்லாமல், நெல்லைப் பொறுத்த அளவுக்கு, உற்பத்தி ஸ்தானத்திலிருந்து விநியோகிக்கும் இடம் வரை பல்வேறு பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன. சுதந்திரப் படுத்தி காயவைத்து கெடாமல் பாதுகாத்து நெல்லை அளித்து அரைத்து அரிசியைச் சுத்தப்படுத்திப் பாதுகாத்து விநியோகம் செய்கின்ற வரையில் சிரமங்கள் ஏராளம். மாநிலத்தில் சில பகுதிகளில்தான் அதிகம் உற்பத்தி செய்யப்படுவதால் மாநிலத்தில் பல வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச்செல்வதே ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக அமைந்துவிடுகிறது. இதற்கான செலவு முறை கூடுகின்றது. சுத்தப்படுத்தி, உலர்த்தி, அளித்து, அரைப்பது என்ற முறையால் நெல் அரையை ஆலைகளின் மூலம் இடர்ப்பாடுகள் ஏராளமாக உருவாக்கப்படுகின்றன. அரிசி ஆலைகள் பலவகைப்பட்டன. நெல் வணிகம் செய்யும் ஆலைகள் பெரும் பிரச்சினையை உருவாகுகின்றன. அதுவும் பற்றாக்குறை சமயத்தில் சமூக விரோதச் செயல்களுக்கு அதிக வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

தமிழகத்தில் நமது தேவைக்கேற்ப நெல் உற்பத்தி செய்ய வாய்ப்பு இருந்தாலும், பக்கத்து மாநிலங்களின் பற்றாக்குறை நம்மைப் பெரும் அளவிற்குப் பாதிக்கின்றது. நிரந்தரமாகப் பற்றாக்குறை உள்ள மாநிலங்களுடைய உணவுப் பிரச்சினை தீர்க்கப் பட்டாலொழிய அதனால் ஏற்படுகின்ற விலைவாசிகளை நமது மாநிலத்தில் தொடர்ந்து சந்தித்தாக வேண்டும்.

அகில இந்திய உணவுக் கொள்கையின் அடிப்படையில் நாமும் பாதிக்கப்படுகின்றோம். அனைத்து மாநிலங்களிலும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி, உற்பத்தி குறைந்தபோது வெளிநாடுகளிலிருந்து தேவையான உணவுப்பொருட்களை இறக்குமதி செய்து பற்றாக்குறையைப் போக்குகின்ற முயற்சிகளில் வெற்றி அடைந்தாலொழிய, அகில இந்தியாவில் ஏற்படும் உணவுப் பிரச்சினைகள் நமது மாநிலத்தையும் பாதிக்கத்தான் செய்யும். இந்தியாவின் வட பகுதிகளில் கோதுமைப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டவுடன் வெளி நாடுகளிலிருந்து கோதுமையை இறக்குமதி செய்து நிறைவு

1975 மார்ச் 22]

செய்ய வேண்டுமென்ற மத்திய அரசினுடைய கொள்கை அரிசிப் பற்றாக்குறையைப் பொறுத்த அளவிற்குப் பின்பற்றப்படுவதில்லை. இதன் விளைவாக, அரிசி உற்பத்தியாகும் மாநிலங்களில் பற்றாக்குறை ஏற்படும்போது உணவுப் பிரச்சினைகள் பயங்கர நிலையை உருவாக்குகின்றன. அரிசி இறக்குமதி செய்யப்படும் என்ற முடிவை மத்திய அரசு எடுத்தாலொழிய அரிசிப் பற்றாக்குறையைப் போக்கிட முடியாது. அரிசி உண்பவர்கள் கோதுமை உண்பதற்குப் பழகிட வேண்டும் என்பதுதான் மத்திய அரசின் பதிலாக அமைந்துள்ளது. கோதுமை உண்பவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகினால்தான் அகில இந்தியாவின் அரிசிப் பற்றாக்குறைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட முடியும் என்பது மத்திய அரசினுடைய வாதமாக தொடர்ந்து அமைந்துள்ளது.

உணவு மண்டலங்களை உருவாக்குவதில் சர்ச்சை தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு உணவு மண்டலமாக அமைவதுதான் சிறந்ததாகும். ஆனால் இந்தக் கொள்கையை உபரி மாநிலங்கள் ஆதரிக்கின்றன; பற்றாக்குறை மாநிலங்கள் எதிர்க்கின்றன. அகில இந்தியப் பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் மத்திய அரசும் இதை எதிர்ப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. மாநிலத்திற்கு மாநிலம் நடைபெறும் உணவு வணிகம், போக்குவரத்து இவைகளை மாநில அரசுகளே ஏற்று நடத்தினால்தான், இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியும்.

உணவு வணிகத்தில் சுதந்திர வாணிபம் நடைபெற வேண்டும் என்பதும் முழுமையாகப் பொது விநியோகமுறை அமைந்திட வேண்டும் என்பதும் இரு வேறு துருவங்களாக வாதிடப்படுகின்றன. உணவு உற்பத்தி மிகுதியாக இருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையும் எழாது. பற்றாக்குறை நிலை தொடருகின்ற நாட்டில் சுதந்திர வணிகம் என்பது பிரச்சினைகளைத்தான் உருவாக்கும். சுதந்திர உணவு வணிகம் என்ற பெயரால் உணவுப் பொருட்களின் விலையேற்றத்தை அனுமதிப்பது நமது நாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். வணிகார்களுடைய சுதந்திரத்திற்காக மக்களிடையே உணவுப் பண்டங்களின் விலையேற்றத்தை உருவாக்குவது கூடாத ஒன்றாகும்.

உணவு வணிகம் முழுமையும் அரசுத்துறையே ஏற்று, கொள்முதல் செய்வதிலிருந்து விநியோகம் செய்வது வரை ஏற்றுக் கொள்வதென்பது நடைமுறைச் சிக்கல்கள் பலவற்றை உருவாக்கு

1975 மார்ச் 22]

கின்றன. வேளாண்மைத் துறை முழுவதும் தனியாரிடத்தில் இருக்கும்போதும், அதுவும் பெருமளவிற்கு சிறிய விவசாயிகளிடத்தில் இருக்கும்போதும், உணவுப் பொருட்களைக் கொள்முதல் செய்வதென்பது பெரும் பிரச்சினையாக எழுப்பினது; நெல் கொள்முதலிலிருந்து அரிசியாக ஆக்கி விற்பனை செய்யும் வரை பல கட்டங்களில் இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. கொள்முதல் நெல்லை அரைத்தல், பல்வேறு பகுதிகளுக்கு அரிசியை எடுத்துச் செல்லுதல், பொதுமக்களிடத்தில் விநியோகித்தல், அனைத்தையும் அரசே ஏற்படுத்து என்பது செயல்முறைச் சிக்கல்களை உருவாக்குகின்றது.

இதுவரை உணவு வணிகத்தில் இந்தச் சிக்கல்களால் பல பிரச்சினைகள் எழுந்து வந்துள்ளன. அரசு அலுவலர்கள் நேரிடையாகக் கொள்முதல் செய்வதென்பது சிக்கலான ஒன்றாகும். இதற்காக கொள்முதல் ஏஜெண்டுகளை நியமிக்கின்றார்கள். இந்த ஏஜெண்டுகளால் ஏற்படும் தொல்லைகள், பித்தலாட்டங்கள் ஏராளம். கொள்முதல் செய்யப்பட்ட நெல் அரைப்பதற்காக அரவை ஏஜெண்டுகளிடம், நெல் ஆலை அதிபர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. நமது நெல்லை நெல் ஆலை அதிபர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அரிசிக்காகத் தவிப்பது நடைமுறை ஆகிவிட்டது. அரவை ஆலைகளிடம் மாட்டிக்கொண்டு கெட்ட பெயர் எடுப்பதுதான் மிச்சமாகிறது. தரமுள்ள அரிசியாக, அளவு குறையாது அரிசி ஆலை அதிபர்களிடம் வாங்குவதென்பது பெரும் பிரச்சினையாக உள்ளது. இந்தக் கஷ்டங்களை எல்லாம் தாண்டி அரசு பல்வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச்செல்லுவதற்கு லாரி உரிமையாளர்களையே நம்பி செயல்படுகிறது. அவர்கள் தரும் தொல்லைகள் அதிகம். இந்த அரிசியை மக்களுக்கு விநியோகிப்பதற்காக தனியார் துறையை நம்புவது மேலும் சிக்கல்களை உருவாக்குகிறது. அரசுத் துறையே மாநிலம் முழுவதும் அரிசி விற்பனைக்காக மட்டும் கடைகள் திறப்பது என்பது பெரும் நஷ்டத்தை உருவாக்கும். இப்படி கொள்முதலிலிருந்து விநியோகம் வரை பல தொல்லைகளைச் சந்திக்கின்றோம். இந்தத் தொல்லைகளின் விளைவாகத்தான் உணவுக் கொள்கையை நிரந்தரமாகத் திட்டமிட முடியாத அளவுக்கு ஒவ்வொரு உணவு அமைச்சரும் அல்லலுக்கு அப்படுகின்றார் பற்றாக்குறைக் காலத்தில் மட்டும் உணவு விநியோகத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடுவதால் இந்தத் தொல்லைகள் பல மடங்கு

[1975 மார்ச் 22]

பெருகுகின்றன. தவறுகளும் பெருகி அவதூறுகளும் அள்ளி வீசப்படுகின்ற நிலை தான் ஏற்படுகின்றது. உற்பத்தியாளர், கொள்முதல் செய்பவர், அரவையாளர், லாரி சொந்தக்காரர்கள், வணிகம் செய்யும் அரசு அலுவலர்கள், வாங்கி உண்ணும் பெருமக்கள், இவர்கள் அனைவரின் வெறுப்பையும் எதிர்ப்பையும் தான் சந்திக்க நேரிடுகிறது.

மாநிலத்திற்குள் உணவுப் பொருட்களின் போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடு பிரச்சினைகளையும் சூழப்பங்களையும் தோற்றுவிக்கும். உபரி, பற்றாக்குறை மாவட்ட எல்லைகளில் மக்களிடத்தில் கோப தாபங்களையும், வெறுப்பு உணர்ச்சிகளையும் விளைவிக்கும். தவறு செய்யும் அதிகாரிகளுக்கும், கடத்தல் செய்யும் வணிகர்களுக்கும் கொள்ளையடிப்பதற்கு வாய்ப்பை உருவாக்கும். விவசாயிகளுக்கு பெரும் தொல்லைகளை உருவாக்கும். சொந்த உபயோகத்திற்காக உணவுப் பொருட்களை எடுத்துச் செல்லுவதில் பொது மக்களுக்கு இடர்ப்பாடுகளை உருவாக்கும். மாநில எல்லைக்குள் போக்குவரத்து கட்டுப்பாடு இல்லாத முறை தான் நிரந்தரமான பயனைத் தரும். ஆனால் மாநில எல்லையோரப் பகுதிகளில் பல சிக்கல்கள் தோன்றும். குறிப்பாக பற்றாக்குறை மாநிலத்தின் எல்லையோரப் பகுதிகளில் கட்டுக்கடங்காத நிலை உருவாகும். இந்த நிலைமை களுக்கு நிரந்தர பரிகாரம் கண்டாக வேண்டும். மாநில எல்லை யோரப் பகுதிகள் முழுமையிலும் குறிப்பிட்ட தூரத்திற்குள் முழுமையான பொது விநியோக முறை கொண்டு வந்தாக வேண்டும். இந்தப் பகுதிகளில் மொத்த, சில்லரை வணிகம் முழுமையாக தனியாரிடத்தில் இருந்து அகற்றப்பட வேண்டும். உணவுப் பொருட்களை இந்தப் பகுதிகளில் எடுத்துச் செல்வதற்கு தனியார் வாகனங்களுக்கு தடை போட வேண்டும். இந்தப் பகுதிகளில் அரிசி ஆலைகள் அனைத்தும் அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த வேண்டும். இந்த முறைகள் எல்லையோரப் பகுதிகளில் மட்டும் நடத்தப்பட்டால் மாநிலத்தில் பிற பகுதிகளில் எந்தவித போக்குவரத்து கட்டுப்பாடும் தேவையில்லாத நிலை ஏற்படும்.

விலையேற்றம் அகில இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் ஏற்படுகின்றது. உற்பத்திக் குறைவு, தேவை அதிகி, பணவீக்கம், நாம் பின்பற்றும் நிதிநிலைக் கொள்கைகள், இவைகளின் ஒட்டுமொத்தமான விளைவுதான் விலைவாசி ஏற்றம். உணவுப் பொருட்களின் விலையை மட்டும் கட்டுப்படுத்திவிட

1975 மார்ச் 22]

முடியும் என்பது வெறும் கற்பனைதான். இன்றைய அமைப்பு முறையில் லாப வேட்டை நோக்கமுள்ள வணிகர்களுக்கும், தவறு செய்யும் அரசு அலுவலர்களுக்கும்தான் இந்தக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் அதிகமான அளவுக்குப் பயனளிக்கின்றன. உற்பத்திச் செலவின் அடிப்படையில் விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தும் அடிப்படையில் நெல்லுக்கு விலை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்பது விவசாயிகளுடைய வாதமாகும். ஏழ்மை நிறைந்துள்ள இந்த நாட்டில் பொதுமக்களின் வாங்கும் சக்திக்கேற்ப, உணவுப் பொருட்களின் விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்பது ஏனைய பொதுமக்களின் வாதமாகும். இந்த இரண்டு நிலைகளையும் கணக்கில் எடுத்து முடிவு எடுப்பதென்பது பெரும் பிரச்சினையாக உள்ளது. கொள்முதல் விலையைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தாலொழிய, அரிசி விலையைக் கட்டுப்படுத்துவதென்பது முடியாத ஒன்றாகும். ஆனால், விவசாயிகளின் உற்பத்திச்செலவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, விவசாயிகளுக்குத் தேவையான மற்ற பொருட்களுடைய விலையும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, உற்பத்தியாளர்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை நிர்ணயித்தாலொழிய, கொள்முதல் விலையை நிர்ணயிப்பது இயலாத ஒன்றாகும். இந்தப் பிரச்சினைகள் ஒரு தொடர் கதையாகும். உடனடியான சில திட்டங்களை நாம் உருவாக்கி ஆகவேண்டும். பல ஆண்டுகளாகப் பின்பற்றிவரும் ஏஜெண்டுகள் மூலம் நெல் கொள்முதல் செய்வது, அரிசி ஆலை அதிபர்களுடத்தில் நெல்லை கொடுத்துவிட்டுத் தவிப்பது, நெல் அளவிற்கேற்ற அரிசி அளவைப் பெற முடியாது அல்லப்படுவது, அரிசியின் அளவை அதிகப்படுத்த தரம் கெட்ட அரிசியைத் தருகின்ற முறையை நீடிப்பது, ஏஜெண்டுகள் என்ற இடைத் தரக்காரிகளிடத்தில் மாட்டிக்கொண்டு முழிப்பது, தவறு செய்யும் அதிகாரிகளுக்கு வாய்ப்பு அளிப்பது — இந்தக் கொள்கைகளை எல்லாம் மாற்றினாலொழிய, இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடமுடியாது. கொள்முதலிடத்திலிருந்து அரிசி விநியோகிக்கும் இடம் வரை இடையிலுள்ள லாபப் பங்கீட்டு முறைகள் ஒழிக்கப்பட்டு இறுதிவரை கிடைக்கின்ற லாபம் உழவர்களுக்கே போய்ச்சேரும் முறை கொண்டுவரப்பட்டால்தான் இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு நிரந்தரப் பரிகாரம் கிடைக்கும். நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் இலட்சக் கணக்கில் உள்ளார்கள்; வாங்கி உண்பவர்கள் கோடிக்கணக்கில் உள்ளார்கள். பொது மக்களுடைய நலனைக் காக்க அரிசி விலையைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்துதான் ஆகவேண்டும். விவசாயிகளுடைய எதிர்ப்பைச்

[1975 மார்ச் 22]

சந்தித்துத்தான் ஆகவேண்டும். இதற்கேற்ற புதிய முறையை உருவாக்கிட முயலவேண்டும்.

நெல் அதிக உற்பத்தியுள்ள பகுதிகளில் அனைத்து விவசாயிகளும் சேர்ந்து கூட்டுறவு சங்கங்களை நிறுவிட வேண்டும். நெல் கொள்முதலிலிருந்து அரைத்து அரிசியாக்கி மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் சென்று சில்லரை வணிகர்களிடம் விற்கும்வரை உழவர்களின் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் பொறுப்பு ஏற்றிடவேண்டும். உற்பத்தி செய்த நெல்லின் ஒரு பகுதியை விற்கும் வசதியுள்ள அனைத்து விவசாயிகளும் இந்தச் சங்கத்தில் அங்கம் பெறவேண்டும். இந்தச் சங்கத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் நெல், அரிசி மொத்த வணிகம் தனியாரிடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுவிட வேண்டும். இந்த சங்கம் அதிகாரிகள் நிறைந்த அமைப்பாக மாறிவிடாது, உற்பத்தியாளர்கள் சேர்ந்து நடத்தும் வியாபாரமுறை நோக்கமுள்ள ஒரு அமைப்பாகச் செயல்பட வேண்டும். இந்தச் சங்கம் கொள்முதல் செய்கின்ற அனைத்து நெல்லையும் அரைத்து அரிசி ஆக்குகின்ற அரிசி ஆலை வசதி இந்தச் சங்கத்திற்கே சொந்தமாக அமைந்திடவேண்டும். அரிசியை மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்லும் வசதி வாய்ப்பும் இந்தச் சங்கத்திற்குத் தரப்பட வேண்டும். கொள்முதல் ஏஜெண்டு, அரசை ஏஜெண்டு என்ற முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். இந்த வணிக முறையில் இந்தச்

சங்கத்திற்கு ஏற்படும் செலவுகளில் ஒரு பகுதியை அரசே ஏற்றிட வேண்டும். இந்தச் சங்கத்தின் கொள்கைகளை வகுத்திட, கொள்முதல், விநியோக விலையை நிர்ணயித்திட, நிறைவேற்றிட அரசின் பங்கும் முழுமையாக இருக்கவேண்டும். அரசும் உற்பத்தியாளர்களும் சேர்ந்து செயல்படும் இந்தப் புதிய முறை ஊக்குவிக்கப் பெறவேண்டும். மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் பொது மக்களிடம் நேரிடையாக விற்கும் விநியோக முறையில், சில்லரை வணிகத்தில் அதிகம் தலையிடக் கூடாது. விநியோக முறையில் துகர்வோர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை திட்டமிட்டுப் பெருக்கிட வேண்டும். கொள்முதலிலும், போக்குவரத்திலும், அரசை முறையிலும் உள்ள கமிஷன் ஏஜெண்டு முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். மொத்த வணிகம் தனியார் கையில் அமைந்து பற்றாக்குறைக் காலத்தில் உணவுப் பொருட்களின் விலையேற்றம் ஏற்படும் நிலை தவிர்த்தாக வேண்டும். சந்தையில் ஏற்படும் விலை ஏற்றத் தாழ்வு முறையை உணவுப் பொருட்களைப்

1975 மார்ச் 22]

பொறுத்த அளவுக்கு அனுமதிக்க முடியாது. இந்தச் சந்தை ஏற்றத் தாழ்வைப் பயன்படுத்தி இலாபம் அடிக்கும் முறையும் தகர்க்கப்பட்டாக வேண்டும். பொதுமக்களுக்கு அரிசி விற்பனை செய்யும் எல்லைவரை ஏற்படும் இலாபம் உற்பத்தியாளர்களுக்கே சேர வேண்டும். அதிகாரிகளுடைய தொல்லை இல்லாமல், உற்பத்தியாளர்களே கொள்முதல் செய்யும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இடைத் தரக்கர்கள் நீக்கப்படுகிறார்கள். அரிசி விலையைக் குறைக்க வேண்டுமானால், இந்த வணிக முறையில் ஏற்படும் செலவின் பெரும் பகுதியை அரசே ஏற்று விலையைக் குறைத்துவிட முடியும். இந்த முறையில் லாபத்தில் பெரும் பங்கு உற்பத்தியாளர்களுக்குக் கிடைப்பதோடு, இடையில் ஏற்படும் வணிக முறைச் செலவுகளைக் குறைக்க முடியும். பற்றாக்குறை ஏற்படும் காலத்தில் அரசினுடைய முழுமையான கட்டுப்பாடு கொண்டு வருவதற்கு இந்த முறை வாய்ப்பு அளிக்கும். ஆண்டுக்கு ஒரு கொள்கை, பற்றாக்குறைக் காலத்தில் பரபரப்பு என்ற நிலை மாற்றப்பட்டு, நிலையான நிசந்தரமான உணவுக் கொள்கையை அமல் நடத்துவதற்கு இந்த முறை வாய்ப்பு அளிக்கின்றது. இந்த முறை மாநிலம் முழுவதும் விரிவாக்கப்படுமானால், உற்பத்தியாளர்களுடைய பிரச்சினைகளும், வாங்கி உண்பவர்களுடைய பிரச்சினைகளும் நிலையாகத் தீர்க்கப்பட்டுவிட முடியும். பொதுமக்கள் நேரிடையாக விநியோகிக்கின்ற திட்டத்தை நுகர்வோர் சங்கங்கள் மூலம் நிறைவேற்றுவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும்.

II. இன்றைய உணவு நிலைமை.

தமிழ்நாட்டில் பருவமழை தொடர்ந்து பொய்த்ததின் விளைவாக நெருக்கடியான உணவு நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளதையும், அதைச் சமாளிக்கத் தமிழக அரசு, துணிவுடனும் உறுதியுடனும், துரிதமான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருவதையும், இம்மாமன்ற உறுப்பினர்கள் நன்கு அறிவார்கள். சென்ற சில ஆண்டுகளாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க உருவான பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியையும் நாம் கண்டுள்ளோம். இச்சாதனையின் முழுப்பலனும் நமக்குக் கிட்டாத வண்ணம், இந்த ஆண்டு கடுமையான வறட்சி நிலைமை மாநிலத்தின் பல பகுதிகளிலும் பரவலாக ஏற்பட்டுள்ளது.

[1975 மார்ச் 22]

இந்நிலையில் நாம் பின்பற்றவேண்டிய உடனடி உணவுக் கொள்கையின் முக்கியமான அம்சங்களை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இயற்கையின் சோதனைகளை வென்று இயன்ற அளவு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க நாம் முனைப்பாகச் செயல்பட வேண்டும். குறிப்பாக, வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில், கிராம மக்களுக்கு நியாயமான விலையில் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுத் தானியங்களில் ஒரு பகுதியாவது வழங்குவதற்கு நாம் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். பொது விநியோக முறையைத் திறமையாகச் செயல்படுத்துவதற்கு நாம் நமது கொள்முதலைத் தீவிரப்படுத்தவேண்டும். இவ்வளவும் செய்தும், நாம் ஈடுசெய்ய முடியாத பற்றாக்குறையைப் போக்க மத்திய அரசிடமிருந்து கணிசமான அளவு உணவுத் தானியங்களைப் பெற்று விநியோகிக்க வேண்டும். மத்திய அரசிடமிருந்து அரிசியும், கோதுமையும் பெறுவதற்கு மேலாக, மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து சிறு தானியங்களை வாங்கி விற்பனை செய்ய வகை செய்ய வேண்டும். இவையே இக் கட்டத்தில் அரசு வகுத்துள்ள உடனடி உணவுக் கொள்கையின் அடிப்படை அம்சங்களாகும்.

1974-ம் ஆண்டில் தமிழ்நாட்டில் தென்மேற்குப் பருவ மழை பொய்த்ததைத் தொடர்ந்து வடகிழக்குப் பருவமழையும் பொய்த்ததால் நமக்குக் கடுமையான சோதனை ஏற்பட்டுள்ளது. வழக்கமாக ஓராண்டிற்குப் பெய்யும் 960 மி.மீ. மழைக்கு எதிராக 1974-ம் ஆண்டு 631.5 மி.மீ. மழைதான் பெய்தது. அதிலும், 1974 அக்டோபர் முதல் டிசம்பர் வரையில் வடகிழக்குப் பருவமழை காலத்தில் சாதாரணமாகப் பெய்யும் 465 மி.மீ. மழைக்கு எதிராக 203 மி.மீ. மழைதான் பெய்தது. 1975-ம் ஆண்டு சனவரி திங்களில் சாதாரணமாகப் பெய்யவேண்டிய 35.5 மி.மீ. மழைக் கெதிராக 14.6 மி.மீ. மழைதான் பெய்தது. சென்ற 100 ஆண்டுகளில் மழை மிகவும் சொற்பமாகப் பெய்த ஆண்டு 1974-75 தான்.

பருவமழை தவறியதால் தமிழ்நாட்டில் உள்ள நீர்த்தேக்கங்களில் 1974 சூன் முதல் டிசம்பர் வரை தண்ணீர் வரத்து, பெருஞ்சாணி நீர்த்தேக்கம் ஒன்றைத் தவிர, மற்றெல்லாவற்றிலும், அந்த நீர்த்தேக்கங்கள் கட்டப்பட்ட காலம் முதல் உள்ள சராசரி

1975 மார்ச் 25]

வரத்தையிட மிகக் குறைவாயிருந்தது என்பது கீழ்க்கண்ட புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெளிவாகும்:—

நீர்த்தேக்கம்.	சாதாரணமான வரவு (ஆணை கட டியது முதல் சராசரி).	ஆண் 1974 முதல் டிசம்பர் 1974 வரை நீர் வரவு.	குறைவு.
	(மில்லியன் கண அடிகளில்)		
1. மேட்டூர்	345,976	252,778	93,198
2. கீழ்ப்பவானி	62,136	41,570	20,566
3. அமராவதி	15,211	10,592	4,619
4. பெரியாறு	24,964	19,326	5,638
5. பேச்சிப்பாறை	11,238	8,375	2,863
6. பாபநாசம்	19,642	16,187	3,455
7. மணிமுத்தாறு	6,814	2,679	4,135

தமிழ்நாட்டில் சாதாரணமாகக் குறுவை நெல் 15 இலட்சம் ஏக்கராவில் பயிரிடப்பட்டு 12 இலட்சம் டன்கள் அரிசி உற்பத்தி யாகும். 1974-ம் ஆண்டு குறுவையில் 8.13 இலட்சம் ஏக்கராக்களில் தான் நெல் பயிரிடப்பட்டு, 6.5 இலட்சம் டன்கள் அரிசி தான் உற்பத்தியாயிற்று. நடப்பு ஆண்டு சம்பாலைப் பொறுத்த வரையிலே, சாதாரணமாக சம்பா பயிரிடப்படும் 49 இலட்சம் ஏக்கராக்களில் உற்பத்தியாகும் 40 இலட்சம் டன்கள் அரிசிக்கு மாறாக, 26.49 இலட்சம் ஏக்கராக்கள் தான் பயிரிடப்பட்டன. நடப்பு சம்பாவில் 17 இலட்சம் டன்கள் அரிசி தான் உற்பத்தி யாகும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

சாதாரண ஆண்டில், 5 இலட்சம் ஏக்கராக்களில் நவரை பயிரிடப்பட்டு, சுமார் 3 இலட்சம் டன்கள் அரிசி உற்பத்தியாகும். இந்த ஆண்டு நவரைக்கான வாய்ப்புகள் நம்பிக்கை அளிப்பதா யில்லை.

இதுபோலவே மற்ற பயிர்கள் சாகுபடி செய்யப்படும் நிலம் பாப்பும் கணிசமாகக் குறைந்துள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் சாதாரணமான ஆண்டில் உற்பத்தியாகும் 14 இலட்சம் டன் சிறு தானியங்கள் உற்பத்திக்கு மாறாக இந்த ஆண்டு 6 இலட்சம் டன் அளவில்தான் சிறு தானிய உற்பத்தி அமைபு மென்று மதிப்பிடுகிறோம். இவ்வாறு, நெல் விளைச்சலும் சிறு தானிய விளைச்சலும் பாதிக்குமேல் குறைந்துவிட்ட காரணத்

[1975 மார்ச் 22]

தினாள், தமிழ்நாட்டில் மொத்த உணவுத் தேவையில், இந்த ஆண்டு 20 இலட்சம் டன்களுக்குமேல் பற்றாக்குறை ஏற்படுமென்று அஞ்சுகிறோம்.

தமிழ்நாட்டில் மக்கள் தொகை 4½ கோடி. ஒரு குடும்பத்தில் ஐந்து பேர் என்ற அடிப்படையில் கணக்கிட்டால் சுமார் 90 இலட்சம் குடும்பங்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும். சர்க்கரைக் கார்டுகள் வழங்கப்பட்டுள்ள முறையை எடுத்துக் கொண்டால், ஏறக்குறைய 99.8 இலட்சம் குடும்பக் கார்டுகள் வழங்கப் பட்டுள்ளன. இதில் வறட்சியால் பாதிக்கப்படாத பகுதிகளில் பயிர் செய்யும் குடும்பங்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு வேண்டிய உணவுத் தானியங்களை வைத்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம். ஆகவே, அவர்களுக்கு உணவுத் தானியங்களை வழங்க வேண்டிய அவசியம் பொதுவாக இராது. ஆனால், உணவுத் தானிய உற்பத்தி யாளர்களைத் தவிர மற்ற குடும்பங்களுக்கும், குறிப்பாக, நகராட்சி, நகரியம், நகரப் பஞ்சாயத்துப் பகுதிகளில் வசிப்பவர்களுக்கும், வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட கிராம மக்களுக்கும் நாம் உணவுத் தானியங்களை ஓரளவாவது வழங்கவேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

வயது வந்த ஓர் ஆளுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 400 கிராம் உணவுத் தானியங்கள் குறைந்தபட்ச தேவையாகும். ஐந்து பேர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்திற்கு இந்த அடிப்படையில் மாதம் 60 கிலோ உணவுத் தானியங்கள் தேவைப்படும். இதை முழுவதும் பொது விநியோக முறையின் கீழ் வழங்க முடியாது. ஆனால், மாதம் ஒன்றுக்கு 60 கிலோ தேவைப்படும் இடத்தில் ஒரு குடும்பத்திற்கு 20 கிலோவாகிலும் வழங்க நாம் முயலவேண்டும். இதில் 10 கிலோ அரிசி, 10 கிலோ கோதுமை என்று கணக்கிட்டால், நமக்கு மாதம் 98,000 டன் அரிசியும், 98,000 டன் கோதுமையும் தேவைப்படும்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு வரை பொது விநியோக முறையின் கீழ் 37 இலட்சம் கார்டுகளுக்குத்தான் உணவுப் பொருள்கள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. வறட்சி நிலைமையை முன்னிட்டு மேலும் 35 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு உணவுப் பொருள்கள் விநியோகத்தை விரிவுபடுத்தி, மொத்தம் 72 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு உணவுப்பொருள்கள் வழங்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

1975 மார்ச் 20]

முன்பு நாம் 37 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு வழங்கி வந்த முறையின் கீழேயே நமக்கு மாதம் 55,000 டன் அரிசி தேவைப்படும். அடுத்த குறுவை வரை இந்த ஆண்டில் முதல் 10 மாதங்களுக்கு 5½ இலட்சம் டன் அரிசி தேவைப்படும். ஆகவே, இப்போது நாம் மேலும் 35 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு உணவுப் பொருட்கள் விநியோகத்தை விரிவுபடுத்த முற்படும்போது பெரும்பாலும் கோதுமையையும் சிறு தானியங்களையும் மட்டும்தான் விநியோகிக்க வேண்டிய நிலையிலுள்ளோம்.

அரிசியைப் பொறுத்தவரையிலே முன்பு நாம் மேற்கொண்டிருந்த குறுகிய விநியோக முறையின் கீழேயே நமக்கு ஐந்தரை இலட்சம் டன் அரிசி பத்து மாதங்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. சாதாரணமாக, நல்ல விளைச்சலிருக்கும்போது, சம்பா, தாளடி, நவரை போன்ற பயிர்களிலிருந்து நாம் இதுவரை கொள்முதல் செய்துள்ள உச்ச அளவு 5.5 இலட்சம் டன்கள். இந்த ஆண்டு சம்பா, தாளடி, விளைச்சல் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாலும், நவரை போன்ற பயிர்களுக்கான வாய்ப்பு மிகக் குறைவாக உள்ளதாலும், நாம் இந்த ஆண்டு சம்பாவிலும், தாளடியிலும் மூன்று இலட்சம் டன்களுக்கு மேல் கொள்முதல் செய்ய முடியுமென்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இந்த மூன்று இலட்சம் இலக்கை அடைவதற்கும் விவசாயப் பெருமக்களின் முழு மனதான ஒத்துழைப்பு தேவை. இவ்வாறு மூன்று இலட்சம் டன்கள் கொள்முதல் செய்தாலும், 5½ இலட்சம் டன்கள் தேவைப்படும் இடத்தில் இரண்டரை இலட்சத்திற்கு மேலாகத் துண்டு விழும். வறட்சி நிலைமையை முன்னிட்டு, நாம் பொது விநியோக முறையை விரிவுபடுத்த வேண்டிய நிலையில் இருப்பதால், துண்டு விழும் அளவு மேலும் அதிகமாகும். இவற்றை மனநிற்கொண்டு தான் மத்திய அரசு மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு இலட்சம் டன்கள் உணவு தானியங்கள் வழங்கவேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தியுள்ளோம். நம்முடைய வேண்டுகோளின்பேரில், சென்ற ஆண்டு வழங்கிவந்த மாதம் 5,000 டன் கோதுமைக்கு மாறாக, பொது விநியோக முறையின் கீழ், பிப்ரவரி மாதத்தில் 41,000 டன் கோதுமையையும் மார்ச்சு மாதத்தில் 51,000 டன் கோதுமையையும் வழங்க மத்திய அரசு தாராளமாக முன்வந்துள்ள போதிலும், இதுவரை சிறிதளவு அரிசியைக்கூட மத்திய அரசு நுகர்க்கவில்லை என்பது சோர்வளிப்பதாய் உள்ளது. நாம் மத்திய அரசிடமிருந்து இந்த ஆண்டு முதல் பத்து மாதங்களுக்கு ஐந்து இலட்சம் டன் அரிசி கேட்டுள்ளோம். இது கிடைத்தால்தான் நாம் பொது

[1975 மார்ச் 22]

விநியோக முறையை ஓரளவாகிலும் செம்மையாக நடத்த முடியும். ஆக, நம்முடைய பொது விநியோக முறை மக்களுக்கு ஓரளவு நிவாரணம் அளிக்கும் வகையில் செயல்பட வேண்டுமானால், இரண்டு அம்சங்கள் இன்றியமையாதனவாகும். ஒன்று, கொள்முதலில் நாம் வெற்றி காண வேண்டும். இரண்டாவதாக, மத்திய அரசு நமக்கு அளிக்கும் கோதுமைக்கு மேலாக, அக்டோபர் திங்களுக்குள்ளாக ஐந்து இலட்சம் டன்கள் அரிசி வழங்கவேண்டும். நெருக்கடி நிலையின் நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாக நாம் எழுப்பியுள்ள இந்த நியாயமான கோரிக்கையை மத்திய அரசு ஏற்று, ஐந்து இலட்சம் டன்கள் அரிசி வழங்குவதற்கு முன்வரும் என்று நம்புகிறோம்.

அரிசி, கோதுமையைத் தவிர, சிறு தானியங்களையும் வழங்கு வதற்காக மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து பெருமளவில் வாங்கி கிராமப் பகுதிகளில் நியாயமான விலைக்கு விற்க அரசு நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறது. இவ்வாறு வாங்கும் பணிகளில், கூட்டுறவுச் சங்கங்களும், தமிழ்நாடு சினில் சப்ளை கார்ப்பரேஷனும் முனைந்து செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்த பத்து மாதங்களில் இரண்டு இலட்சம் டன் அளவில் சிறு தானியங்களை நாம் நம் மாநிலத்தில் விநியோகிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளோம். இப்போதுள்ள நிலைமையின்படி, ஒரு இலட்சம் டன்கள் சிறு தானியங்கள் வெகு விரைவில் கிடைக்குமென்று நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

III. கொள்முதல்.

இச் சூழ்நிலையில், நெல் கொள்முதலில் நாம் தீவிரமாகச் செயலாற்றிக் கணிசமான வெற்றி காண்பது இன்றியமையாததாகும்.

விளைச்சல் நிலைமையை மனதிற்கொண்டும், நாம் எய்த வேண்டிய கொள்முதல் இலக்கை மனதிற்கொண்டும், இந்த லெவி விகிதங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. நாம் மேற்கொண்டுள்ள பொது விநியோக முறை முறிந்துவிடாமல் செயல்பட வேண்டுமென்றால் கொள்முதலை தீவிரப்படுத்துவது அவசியமாகிறது. இந்த நிலைமையை விவசாயப் பெருமக்கள் உணர்ந்து, கொள்முதலில் சமத்தைப் பார்க்காமல் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன். நாம் நிர்ணயித்துள்ள லெவி விகிதங்களுக்கு

1975 மார்ச் 25]

மேலாகவே விளைச்சல் கண்டுள்ள இடங்கள் உள்ளன. அது போலவே, சில இடங்களில் நாம் நிர்ணயித்ததற்குக் குறைவாக விளைச்சல் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். நிலைமையை ஆராய்ந்து ஆங்காங்கு நீக்குபோக்கு காட்டும் அதிகாரம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ளது.

ஆற்றுப்பாசன நிலங்களில் இப்போது அரை ஏக்கர் வரை கொள்முதலிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை ஒரு ஏக்கராவாக உயர்த்த வேண்டுமென்று யோசனை கூறப்படுகிறது. நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள நில உடைமைகளில் நெல் சாகுபடியாகும் உடைமைகள் பற்றிய விவரங்கள் பின்வருமாறு :—

இலட்சம்
உடைமைகள்.

1 ஏக்கரா வரை	9.88
1 ஏக்கராவிற்கு மேல் 3 ஏக்கரா வரை	5.88
3 ஏக்கராவிற்கு மேல் 5 ஏக்கரா வரை	1.36
5 ஏக்கராவிற்கு மேல் 7 ஏக்கரா வரை	0.54
7 ஏக்கராவிற்கு மேல் 10 ஏக்கரா வரை	0.31
10 ஏக்கராக்களுக்கு மேற்பட்ட நிலவுடைமைகள்	0.28

இவை 1968-ம் ஆண்டு புள்ளி விவரங்கள். அதற்குப் பின்பு நிலச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளின் காரணமாக, சிறு உடைமைகளின் எண்ணிக்கை மேலும் உயர்ந்துள்ளது. ஒரு ஏக்கரா விற்கும் அதற்குக் குறைவாகவும் உள்ள நிலவுடைமைகள் மொத்த நிலவுடைமைகளில் ஏற்குறைய பாதியாகும். மேலும் இந்த ஆண்டு வறட்சி நிலைமையின் காரணமாக, பெரிய உடைமையாளரும், முழு அளவில் சாகுபடி செய்ய இயலாமற் போன நிலைமையினால், ஒரு ஏக்கராவுக்கும் குறைவாக சாகுபடி செய்யப் பட்ட உடைமைகளின் எண்ணிக்கை இன்னும் உயரும். அவை அனைவற்றிற்கும் கொள்முதலிலிருந்து விலக்கு அளித்துவிட்டால், கொள்முதலில் நாம் வெற்றி. காண முடியாது. மேலும், விவசாயப் பெருமக்களின் சொந்த உபயோகத்திற்கான தானியங்கள், விதை, கூலி இவற்றிற்கான தேவைகள், ஆகியவற்றை அவர்களிடமே

[1975 மார்ச் 22]

சிட்டு கிட்டு, எஞ்சியதைத்தான் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படை வகுக்கப்பட்டுள்ளதால், ஒரு ஏக்கரா வரை விலக்கு அளிப்பது இயலாததொன்றாகும்.

சென்ற ஆண்டு குறுவையின்போது நாம் கொள்முதலுக்காக கீழ்க்கண்ட விலைகளை நிர்ணயித்தோம் :—

மோட்டா ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 85.

நடுத்தர ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 90.

சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 95.

மிகச் சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 93.

இந்த விலைகள் 1974-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் அறிவிக்கப்பட்டன. மத்திய அரசு இந்த விலை நிர்ணயத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத காரணத்தால், 26-11-1974 முதற்கொண்டு இந்த கொள்முதல் விலைகளைக் குறைத்து நிர்ணயிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்பட்ட கொள்முதல் விலைகள் பின் வருமாறு :—

மோட்டா ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 74.

நடுத்தர ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 78.

சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 83.

மிகச் சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 86.

இந்த விலைகள்தான் இப்போதும் செயல்பட்டு வருகின்றன.

விலைகளை உயர்த்தி நிர்ணயிக்க நமக்கு அதிகாரம் இல்லாத காரணத்தினாலும், விவசாயிகளை மேலும் ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்று இந்த அரசு விரும்பிய காரணத்தினாலும், இந்த ஆண்டு சம்பா கொள்முதலுக்கு, இந்த விலைகளுக்கு மேலாக, குவிண்டாலுக்கு ரூ. 15 வழங்க தமிழக அரசு முன்வந்துள்ளது. இதில் ரூ. 10 விவசாயிகளுக்கு ஊக்குவிப்பு போனஸ் ஆகவும், ரூ. 5 நேல்லைக் கொண்டு வருவதற்கு போக்குவரத்துச் செலவாகவும் விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறு மோட்டா ரகத்திற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலையான ரூ. 74 உடன் ரூ. 15-யையும்

1975 மார்ச் 22]

சேர்த்து ஒரு குவிண்டாவிற்கு ரூ. 89 வழங்கப்படுகிறது. அதே போல நடுத்தர ரகத்திற்கு ரூ. 93-ம், சன்ன ரகத்திற்கு ரூ. 98-ம், மிக சன்ன ரகத்திற்கு ரூ. 101-ம் இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. விவசாயிகளுக்கு நியாயமான விலை வழங்க வேண்டிய அவசியம், அனைத்து இந்திய அடிப்படையில் மத்திய அரசு நிர்ணயிக்கும் விலைகளுக்கு கட்டுப்படவேண்டிய நிர்ப்பந்தம், நம்முடைய நிதி நிலைமை ஆகிய அனைத்தையும் மனதிற்கொண்டு தமிழக அரசு நிர்ணயித்துள்ள இந்த விலைகளை விவசாய பெருமக்கள் ஏற்றுக் கொண்டு, அரசின் நல்லெண்ணத்தைப் பாராட்டி, கொள்முதலை வெற்றிகரமாக நடத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உணவுக் கடத்தல் தடுப்பு நடவடிக்கைகள்

இன்றைய நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து மற்ற மாநிலங்களுக்கு உணவுப் பொருட்கள் கடத்திச் செல்லப் படுவது சமூக விரோதச் செயலாகும். இதைத் தடுப்பதற்கு உணவு புலனாய்வுத் துறையினர் உன்னிப்பாக செயலாற்றி வருகின்றனர். 1974-75 ஆம் ஆண்டு இதுவரை சுமார் 12,000 குற்றங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு விசாரணைக்குப் பின் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப் பட்டது. உணவுக் கட்டுப்பாடு விதிகளை மீறிய குற்றங்களில் ஈடுபட்டவர்களிடமிருந்து சுமார் 5,000 டன் அரிசி கைப்பற்றப் பட்டது. 250-க்கு மேற்பட்ட லாரிகளும், சுமார் 70 கார்களும் மற்ற வாகனங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன. ரயில் வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் கடத்திச் செல்வதைத் தடுப்பதற்குக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவினர் பணியைத் தீவிரப்படுத்த, இத்துறையின் தலைமை அதிகாரியாக, சிறப்பு இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரல் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறு முன்னெச்சரிக்கையாகவும் முனைப்பாகவும் தடுப்பு நடவடிக்கைகளை காவல் துறை அதிகாரிகளும் மற்றவர்களும் எடுத்து வந்த போதிலும், இன்றைய சூழ்நிலையில் உணவுக் கட்டுப்பாடு விதிகளை மீறி மாநிலத்தை விட்டு எடுத்துச் செல்வது மக்களுக்கு துரோகம் செய்வதாகும் என்ற உணர்வு பொதுமக்கள் அனைவருக்கும் ஏற்பட்டால்தான் இப்பணியில் நாம் வெற்றி காண முடியும்.

IV. விநியோகம்

ரூ. 74-க்கு நெல்லை வாங்கி கிலோ ரூ. 1.80-க்கு அரிசியை அரசு விற்கிறது என்று சிலர் குறைபாட்டுக் கொள்கிறார்கள். நெல்லை கொள்முதல் செய்து கிராமத்திலிருந்து கிடங்குக்கு எடுத்துச்

[1975 மார்ச் 22]

செல்ல வேண்டும். கொள்முதல் செய்யும் செலவை ஏற்க வேண்டும். மூன்று குவிண்டால் நெல்லிலிருந்து இரண்டு குவிண்டால் அரிசிதான் கிடைக்கும். நெல்லுக்கு அரைவைக் கூலி தரவேண்டும். சாக்குகளின் விலை இப்பொழுது உயர்ந்துள்ளது. நெல் பிடித்து இருப்பு வைக்கும் சாக்குகளில் தேய்மானம் ஏற்படுகிறது. அரைத்த அரிசியை பல்வேறு மாவட்டங்களுக்கும், மாவட்டங்களில் விநியோகம் நடத்தும் பல்வேறு இடங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்வதற்கான போக்குவரத்துச் செலவை மேற்கொள்ள வேண்டும். கொள்முதல் செய்யும் நெல்லை இருப்பில் வைக்கும்பொழுது, காய்ச்சல்பாட்டின் காரணமாக குறைவு ஏற்படுகிறது. அரிசியை கிடங்கில் சேமித்து வைத்திருக்கும் கட்டத்திலும், ரயில் மூலமாகவும், லாரிகள் மூலமாகவும் பல்வேறு மாவட்டங்களுக்கும் மாவட்டங்களில் பல்வேறு விநியோக முனைகளுக்கும் எடுத்துச் செல்லும் கட்டத்திலும் சேதாரம் ஏற்படுகிறது. கொள்முதல் செய்வதற்கு நாம் செலவு செய்யும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை ரிசர்வ் வங்கியிலிருந்து கடனாகப் பெறுகிறோம். அக்கடனுக்கு வட்டி செலுத்த வேண்டும். நம்முடைய மாநிலம் முழுவதும் பரவலாக ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களில் லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளிடமிருந்து கொள்முதல் செய்து, ஆலைகளுக்கு எடுத்துச் சென்று அரைத்து, மீண்டும் பல்வேறு கிராமங்களில் விநியோக முனைகளுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு மிக விரிவான ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இதற்கான நிர்வாகச் செலவுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மொத்த விநியோகம் செய்யும் பொறுப்பையும் சில்லரை விற்பனை செய்யும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கும் மற்ற நிறுவனங்களுக்கும் அவர்கள் செலவுக்கு ஒரு தொகை அளிக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது ரூ. 74-க்கு குவிண்டால் நெல்லை வாங்கி கிலோ ரூ. 1.80-க்கு அரிசியை விற்று வந்தபோது நமக்கு வரவும் செலவும் ஏறக்குறைய ஈடுகட்டி வந்தன என்பது தெளிவாகும். இப்பொழுது ரூ. 74-க்கு மேலாக ரூ. 15 விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து வருகிறோம். அந்த கூடுதல் செலவை ஏற்கும்பொழுதும் கூட நாம் அரிசி சில்லரை விற்பனை விலையை உயர்த்தவில்லை.

பொது விநியோக முறையின் கீழ் குடும்பக் கார்டுகளின் பேரில் நாம் வழங்கி வரும் உணவுப் பொருட்கள் நகர்ப் பகுதிகளிலும் கிராமப் பகுதிகளிலும் மக்களுக்கு ஒழுங்காகவும் சிரமமின்றியும்

1975 மார்ச் 22]

கிடைப்பதற்கு வகை செய்ய ஏறத்தாழ 9,000 சில்லரை விற்பனை முனைகள் ஆங்காங்கு திறக்கப்பட்டுள்ளன. சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் நடத்தும் கடைகள், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நடத்தும் கடைகள் ஆகியவற்றின் மூலமாக இந்த விநியோகம் நடந்து வருகிறது. தனியாரிடமிருந்து இப்பொறுப்பை எடுத்து சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷனிடமும், கூட்டுறவுச் சங்கங்களிடமும் ஒப்படைப்பதே அரசின் கொள்கை. இது இப்பொழுது பெரும்பாலும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. கிராமப் பகுதிகளில் இயன்றவரை ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கு ஒரு கடையும், அல்லது அருகாமையிலுள்ள ஒன்று அல்லது இரண்டு கிராமங்களுக்கு ஒரு கடையும் திறக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த இரண்டு நிறுவனங்களின் கடைகள் இயங்காத இடத்தில், அவசியம் ஏற்படும்போது, ஊராட்சி அமைப்புகளையும் கிராம பொதுமக்கள் குழுக்களையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்றும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்கு யோசனை கூறப்பட்டுள்ளது.

சென்னை நகரத்தைப் பொறுத்தவரையிலே தனியார் நடத்தி வந்த கடைகள் அடியோடு அகற்றப்பட்டு கூட்டுறவுச் சங்கக் கடைகள் மூலமாகவும் சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் கடைகள் மூலமாகவும்தான் இப்பொழுது விநியோகம் நடந்து வருகிறது. முன்பு ஐயாயிரம், ஏமாயிரம் அளவில் அட்டைகள் ஒரு கடைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நிலைமையை மாற்றி, இப்பொழுது ஒரு கடைக்கு இரண்டாயிரம் அட்டைகளுக்கு மேற்படாமல் ஒதுக்கி வருகின்றோம். இதனால் திக்கடைகளுக்கு ரஃபு நீண்டு வந்த கியூ வரிசைகள் நீக்கப்பட்டு இப்பொழுது விநியோகம் சீராகவும் சிரமமின்றியும் நடந்து வருகின்றது.

கோதுமை.—மத்திய அரசு தமிழ்நாட்டிற்கு ஒதுக்கிடும் கோதுமையின் அளவு மிகக் கணிசமாக உயர்ந்துள்ளது. மார்ச் மாதத்திற்கு பொது விநியோக முறையின்கீழ் 51,000 டன் கோதுமை ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது கனியா தமிழகத்திலுள்ள 26 அலைகளுக்கு கோதுமைப் பொருள்கள் தயாரிப்பதற்காக மாதம் 9,000 டன் கோதுமையும் வழங்கப் படுகிறது. பொது விநியோக முறையின்கீழ் ஒதுக்கப்படும் கோதுமை முழு கோதுமையாக குடும்பக்கார்டுகளின் பேரில் மக்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. மாதம் ரூ. 500-க்கு மேல் வருமானமுள்ளவர்களுக்கும் எல்லா மாவட்டங்களிலும்

[1975 மார்ச் 22]

தாராளமாக கோதுமை வழங்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. சென்னை நகரில் இந்தப் பிரிவினருக்கு குடும்பத்திற்கு மாதம் 10 கிலோ கோதுமை மார்ச் மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து வழங்கப்படுகிறது.

ஆலைகளுக்கு ஒதுக்கப்படும் கோதுமையிலிருந்து மைதா, ரவை, ஆட்டா, கோதுமைத் தவிடு போன்ற பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. ஒரு டன் கோதுமையை அரைத்தால் அதிலிருந்து 55 விழுக்காடு மைதாவும், 15 விழுக்காடு ரவையும், 8 விழுக்காடு ஆட்டாவும், 22 விழுக்காடு தவிடும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. மைதா, ரவை ஆகியவற்றின் உற்பத்தியை அதிகரித்து, ஆட்டா, தவிடு போன்றவற்றின் உற்பத்தியை எந்த அளவிற்கு குறைத்துக் கொள்ள முடியும் என்றும் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்பொருட்கள் பொது விநியோக முறையின்கீழ் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

கோதுமை தவிட்டின் விலை முன்பு குவின்டாலுக்கு ரூ. 90 ஆக இருந்தது. இது சற்று மிகையாகவுள்ளது என்று பொது மக்களிடமிருந்து முறையீடுகள் வந்ததையொட்டி மார்ச் மாதத்திலிருந்து கோதுமை தவிட்டின் விலை குவின்டாலுக்கு ரூ. 80-ஆகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது.

சர்க்கரை—தமிழ்நாட்டில் 16 சர்க்கரை ஆலைகளும், பாண்டிச்சேரி மாநிலத்தில் ஒரு ஆலையும் இயங்கி வருகின்றன. இந்த 17 சர்க்கரை ஆலைகளில் ஆண்டுக்கு உற்பத்தியாகும் மொத்த சர்க்கரையின் அளவு சுமார் 4 லட்சம் டன்னுக்கு மேலாகும்.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பட்டுள்ள குடும்பக் கார்டுகளின் பேரில் விநியோகம் செய்வதற்கு நமக்கு மாதம் தேவைப்படுவது 15,000 டன்கள் அளவும். 1974 ஆம் ஆண்டு முதல் 6 மாதங்களில் மாதம் ஒன்றுக்கு 10,550 டன்கள் லெவி சர்க்கரையை ஒதுக்கீடு செய்து வந்த மத்திய அரசு ஹலை மாதம் முதற்கொண்டு 9,481 டன்கள்தான் ஒதுக்கீடு செய்து வருகிறது. இந்த ஒதுக்கீட்டை உயர்த்தி தமிழ்நாட்டில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையில் பாதியை தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்று அரசு விரும்புகிறது. நம் மாநிலத்திற்கு சர்க்கரை ஒதுக்கீட்டை மத்திய அரசு உயர்த்த வேண்டுமென்று மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

1975 மார்ச் 22]

நாட்டில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையில் 70 விழுக்காட்டை லெவி சர்க்கரையாக பொது விநியோகத்திற்கு ஒதுக்கிடு செய்து 30 விழுக்காட்டை வெளிச் சந்தையில் ஆலைகள் விற்றுக் கொள்ள மத்திய அரசு அனுமதி அளித்து வந்தது. அண்மையில் வெளிச் சந்தை ஒதுக்கீட்டை 30-விருந்து 35 விழுக்காடாக மத்திய அரசு உயர்த்தி விட்டது. இதன் விளைவாக லெவி விலையில் பொது மக்களுக்கு கிடைக்கும் சர்க்கரை அளவு குறைந்து விடக்கூடும் என்று மாநில அரசு அஞ்சுகிறது.

பயறு வகைகள்.—நமது மாநிலத்தில் பயறு வகைகளின் உற்பத்தி குறைவாகவே உள்ளது. கீழ்க்கண்ட அட்டவணை, பயறு வகைகளில் நமது தேவை, உள்ளூரில் உற்பத்தியாகும் அளவு, ஏனைய அண்டை மாநிலங்களிலிருந்து இறக்குமதியாகும் அளவு, ஆகிய விபரங்களைக் காட்டும்:—

	உள்ளூர் உற்பத்தி.	இறக்குமதி. (டன்களில்)	உபயோக அளவு.
துவரையும், துவரம் பருப்பும் ..	59,000	65,000	124,000
உளுந்து, பச்சைப்பயறு, அதன் பருப்பு வகைகளும் ..	155,000	50,000	205,000
கொண்டைக்கடலையும், கடலைப் பருப்பும் ..	6,000	240,000	246,000
	220,000	355,000	575,000

பெரும்பான்மையான அளவு இறக்குமதியையே நாம் நம்பி இருக்க வேண்டியுள்ளதாலும், இப்பருப்பு வகைகளுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்து கட்டுப்பாடு விதித்தால் வெளியிடங்களிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய வணிகர்கள் மறுப்பர் என்ற காரணத்தாலும் இப்பொருட்களுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்ய இயலவில்லை.

மண்ணெண்ணெய்.—இந்திய அரசு நமக்கு மாதந்தோறும் சராசரியாக 23,000 மெட்ரிக் டன் மண்ணெண்ணெய் ஒதுக்கிடு செய்து வருகிறது. இது சந்தேகக்குறைய நமது தேவைக்குப்

[1975 மார்ச் 22]

போதுமானதாகும். மண்ணெண்ணெய் தற்போது தட்டுப்பாடிஸ் லாமல் கிடைத்து வருகிறது. மொத்த விற்பனையாளர்கள், சில்லறை விற்பனையாளர்கள் ஆகியோரின் விற்பனையைக் கண்காணிப்பதன் மூலமும் விலைக்கட்டுப்பாட்டைக் கண்டிப்பாகச் செயல்படுத்துவதன் மூலமும் நிலைமை சீராகவுள்ளது.

Va. தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம்.

அரசுத் துறையில் சாதாரணமாக நடைமுறையில் காணப்படும் இடையூறுகள், அரசு வாணிகத் துறையின் செயலாற்றல் தன்மையைப் பாதிக்கக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் ஏற்கெனவே உணவு வழங்குத் துறையினரால் நிர்வாகம் செய்யப்பட்டு வந்த கொள்முதல், சேமிப்பு, விநியோகம் ஆகியவற்றை மேலும் சிறந்த முறையில் செயலாற்றும் நோக்கத்துடன், போதுமான அதிகாரங்கள் கொண்ட ஒரு தனி நிறுவனம் ஏற்படுத்துவது என்று தமிழக அரசு முடிவு செய்தது. அதன் அடிப்படையில் 1956-ம் ஆண்டு கம்பெனிச் சட்டத்தின் கீழ் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் (தமிழ்நாடு சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன்) 24—4—1972-ல் பதிவு செய்யப்பட்டு, 1—7—1972 முதல் செயல்பட்டு வருகின்றது. இந்த நிறுவனமானது, முழுவதும் அரசுக்குச் சொந்தமானதாகும்.

இவ்வாணிபக் கழகத்திற்கு, அனுமதிக்கப்பட்ட மல்தனம் ரூ. 3 கோடியாகும். செலுத்திய மல்தனம் ரூ. 100.05 இலட்சங்களாகும்.

இக்கழகத்தின் வாணிபத் திட்டங்களுக்காக கடன் வசதி 30 கோடி ரூபாய் அளவில் வங்கிகள் மூலமாக மாநில அரசின் பொறுப்பு உறுதியின் பேரில் பெறப்பட்டுள்ளது.

1974-75-ம் ஆண்டு இவ்வாணிபக் கழகத்தின் முக்கிய சாதனைகள் கீழே கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அரிசி, நெல்.—மாநில அரசின் சார்பாக, தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் நெல், அரிசி ஆகியவற்றை லெவி முறை

1975 மார்ச் 22]

மூலமாகவும் வெளிச் சந்தையில் வாங்குதல் மூலமாகவும் கொள்முதல் செய்து வருகின்றது.

சென்னை நகரம், கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி மாவட்டம் எல்லையோரப் பகுதிகள் ஆகிய இடங்களில் பொது விநியோக முறையின் கீழ் (Informal Distribution Scheme) மாத வருமானம் ரூ. 300-ம் அதற்குக் குறைவாகவும் உள்ள அட்டைதாரர்களுக்கு இலாப நட்டமில்லாத விலையில் அரிசியை இவ்வாணிபக் கழகம் விநியோகம் செய்கின்றது. அத்திட்டத்தின்கீழ் விநியோகம் பெற்று வரும் அட்டைதாரர்களின் எண்ணிக்கை கீழ்க்கண்டவாறாகும்:—

(1) சென்னை நகரம்	4.10 லட்சம்
(2) கோயம்புத்தூர்	1.03 லட்சம்
(3) கன்னியாகுமரி எல்லையோரப் பகுதிகள்.	1.03 லட்சம்

கடந்த ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் முதல் வெளிச் சந்தையில் அரிசி விலையானது படிப்படியாக உயர்ந்ததின் காரணமாக, சென்னை, கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி மாவட்ட எல்லையோரப் பகுதிகளில் மாத வருமானம் ரூ. 301-லிருந்து ரூ. 499 வரை உள்ள 138,000 குடும்பக் கார்டுகளுக்கும் லாப நட்டமில்லாத விலையில் அரிசியை வழங்கவும், மற்ற மாவட்டங்களில் வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளிலும், தொழிலாளர், நெசவாளர் அதிகம் வசிக்கும் பகுதிகளிலும், நியாய விலையில் அரிசி வழங்கவும் அரசு முடிவு செய்தது. அதன் காரணமாக ஏற்கெனவே மாதம் 12,000 டன் என்ற அளவில் அரிசி விநியோகம் செய்யப்பட்டு வந்த நிலைமை மாறி, ஏறக்குறைய 55,000 டன் வழங்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியது. எனவே கொள்முதலை தீவிரப்படுத்த வேண்டி உற்பத்தியாளர் லெவி முறையை படிப்படியாக எல்லா மாவட்டங்களிலும் அரசு கொண்டு வந்தது. மாநில அரசின் ஏகப் பிரதிநிதியாக கொள்முதல் பணியை இவ்வாணிபக் கழகம் மேற்கொண்டது.

[1975 மார்ச் 22]

1974-ம் ஆண்டு சம்பா பட்டத்தில் இவ்வாணிபக் கழகம் 128,295 மெட்ரிக் டன் அரிசி கீழ்க்கண்டவாறு கொள்முதல் செய்தது :—

லெவி	78,195
வெளிச்சந்தை	50,100
	1,28,295

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் உணவு வழங்குத் துறையினரால் சம்பா பட்டத்தில் கொள்முதல் செய்யப்பட்ட அரிசி, நெல் கீழ்க்கண்டவாறாகும் :—

1972	1,09,883
1973	1,12,284

1974-ம் ஆண்டு குறுவைப் பட்டத்தின்போது, எல்லா மாவட்டங்களிலும் 147,649 மெட்ரிக் டன் அரிசிக்குச் சமமான நெல் கொள்முதல் செய்யப்பட்டது. கடந்த ஆண்டுகளில் உணவு வழங்குத் துறையினர் குறுவைப் பட்டத்தில் கொள்முதல் செய்ததின் விபரம் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

1972	22,000
1973	17,079

பட்டுள்ளது.

1975-ம் ஆண்டு சம்பா பட்டத்தில் 11-3-1975-ம் தேதி வரை 185,066 டன் அரிசிக்குச் சமமான நெல் கொள்முதல் செய்யப் இவ்வாணிபக் கழகம் கொள்முதல் பொறுப்பை ஏற்ற்கிலிருந்து அதில் தேவையான ஊக்கம் காட்டி, கொள்முதலைத் தீவிரப்படுத்தி யுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

சென்னை நகரம் மற்றும் கோயம்புத்தூர், சேலம் ஆகிய நகரங்களில் பொது மக்களுக்கு விநியோகம் செய்வதற்காக 10,000 டன் பச்சரிசி ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்தும், 5,000 டன் அரிசிக்குச் சமமான நெல் கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து கடனாகவும்

1975 மார்ச் 22]

பெறப்பட்டு 1974-ம் ஆண்டில் விநியோகம் செய்யப்பட்டது. இவ்வாணிபக் கழகம் இவற்றைக் குறுகிய காலத்தில் இரு மாநிலங்களிலிருந்து கொணர்ந்தது குறிப்பிடத் தக்கது.

பதன் செய்தல்.—கொள்முதல் செய்யப்பட்ட நெல்லைப் பதன் படுத்த 13 நவீன அரிசி ஆலைகள் வாணிபக் கழகத்தினால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆயினும் பொது விநியோகத்திற்குத் தேவையான அரிசி முழுவதையும் இந்த நவீன ஆலைகளில் அரைவை செய்யப் போதுமான அரைவைத் திறன் இல்லாத காரணத்தினால், பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் தனியார்க்குச் சொந்தமான அரிசி ஆலைகளையும், கூட்டுறவு துறையில் உள்ள அரிசி ஆலைகளையும் வாணிபக் கழகத்திற்குச் சொந்தமான நெல்லை அரைவை செய்ய முகவராக நியமனம் செய்துள்ளது. அவர்களிடமிருந்து காப்புத் தொகை பெறப்படுவதோடு, அரைவைக்குத் தரப்படும் நெல், அரிசி ஆலையின் உரிமையாளர், வாணிபக் கழகத்தின் அலுவலர் ஆகிய இருவரின் கூட்டுப் பொறுப்பில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. 1973-74-ம் ஆண்டில் 57 ஆக இருந்த முகவர்களின் எண்ணிக்கை 600-க்கு மேலாக அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அரைவைத் திறனும் மாநிலமொன்றுக்கு 12,000 டன் என்றிருந்தது இன்று 1,43,975 டன் என உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாடு துகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு, ஏற்கெனவே கூட்டுறவுத் துறையில் இயங்கி வந்த 13 நவீன அரிசி ஆலைகளும் வாணிபக் கழகத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அந்த ஆலைகள் தம் முழுத் திறனுக்குச் செயல்படும் வண்ணமும் தரமான அரிசியை உற்பத்தி செய்யவும் வாணிபக் கழகம் கீழ்க்கண்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.

1. ஒவ்வொரு ஆலையிலும் நாள் ஒன்றுக்கு மூன்று முறை வேலை செயல்படுத்துவதற்காகக் கூடுதல் பணியாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

2. கொதிகலன், உலர்த்தல் சாதனம் ஆகியவற்றில் காணப்பட்ட குறைபாடுகள் நீக்கப்பட்டன.

3. கூடுதலான அரைவைக் கருவிகள் பொருத்தப்பட்டன.

[1975 மார்ச் 22]

4. நவீன அரிசி ஆலைகள் செயல்படும் தன்மையை உன்னிப் பாகவும் சீரிய முறையிலும் கண்காணிக்க மூன்று தனிப் பொறியாளர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். மேற்கண்ட நடவடிக்கைகளின் விளைவாக, உற்பத்தித் திறனும், அரிசியின் தரமும் உயர்ந்துள்ளன.

சேமிப்பு.—பொது விநியோகத்திற்கென கொள்முதல் செய்யப்படும் உணவுப்பொருள்களைத் தக்க முறையில் சேமித்து வைப்பது மிக்க அவசியமாகும். இதற்கென, இவ்வாணிபக் கழகம் தனக்குச் சொந்தமான கிடங்குகளையும், மாநில, மத்திய சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தமான கிடங்குகளையும், அத்தகைய கிடங்குகள் இல்லாத இடங்களில் தனியார்க்குச் சொந்தமான கிடங்குகளையும் பயன்படுத்தி வருகின்றது. தற்போதுள்ள சேமிப்பு வசதிகளின் விபரம் கீழ்க்கண்டவாறாகும்:—

(கொள்ளளவு
மெட்ரிக் டன்களில்.)

1. சொந்தக் கிடங்குகள்	34,020
2. தனியார்க்குச் சொந்தமான வாடகைக் கிடங்குகள்	26,664
3. தமிழ்நாடு சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம்	88,280
4. மத்திய சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம்	1,16,810
5. இந்திய உணவுக் கழகம்	5,350

சேமிப்பு வசதிகளை அதிகரிக்க வேண்டிய அவசியத்தின் காரணமாக வாணிபக் கழகமானது தனக்குச் சொந்தமான முறையில் கிடங்குகளைக் கட்டுவதற்காக ஒரு நிர்வாகப் பொறியாளரையும் அவருக்குத் துணையாக இதர பல பொறியாளர்களையும் கொண்ட ஒரு நிர்மாணப் பிரிவு தலைமை அலுவலகத்தில் செயல்பட்டு வருகிறது. ரூ. 9 கோடி செலவில் அடுத்த ஐந்தாண்டு காலத்தில் 3 இலட்சம் டன் சேமிப்பு வசதியை உருவாக்குவதற்கென திட்டம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

1975 மார்ச் 22]

தற்போது சென்னை நகரில் 6,600 டன் சேமிப்பு வசதி கொண்ட மூன்று கிடங்குகளுக்கான திட்டம் அனுமதிக்கப்பட்டு, ஒரு கிடங்கின் வேலை முடிவுற்று, மற்றொன்றின் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மூன்றாவது கிடங்கின் வேலை விரைவில் துவங்கப்படும். இது தவிர, நவீன அரிசி ஆலைகள் உள்ள செய்யாறு, பட்டுக்கோட்டை, கும்பகோணம், மன்றார்குடி, தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களில் 22,600 டன் சேமிப்பு வசதிகள் கொண்ட கிடங்குகள் கட்டும் பணி நடைபெற்று வருகின்றது. இதற்கு எதிர்பார்க்கப்படும் செலவு ரூ. 56 இலட்சங்களாகும். மேலும் செங்கல்பட்டு, கள்ளக்குறிச்சி ஆகிய இடங்களில் உள்ள நவீன அரிசி ஆலைப் பகுதிகளில் 5,000 டன் சேமிப்பு வசதி கொண்ட கிடங்குகள் ரூ. 12 இலட்சம் செலவில் அமைக்கும் பணி விரைவில் துவங்கப்படவிருக்கின்றது.

விநியோகம்.—மக்களுக்குத் தேவையான இன்றியமையாப் பண்டங்களின் விலைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் வாணிபக் கழகம் சில்லறை விற்பனை நிலையங்களை நடத்தி வருகின்றது. சென்னை நகரில் ஏற்கனவே செயல்பட்டு வந்த தனியார் சில்லறை விற்பனை நிலையங்களுக்கு மாற்றாக கூட்டுறவு மற்றும் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் ஆகியவற்றின் சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாக இப்பண்டங்களை வழங்க வேண்டுமென்று அரசு எடுத்த முடிவையொட்டி, இக் கழகம் 204 சில்லறை விற்பனை நிலையங்களை குறுகிய காலத்தில் ஏற்படுத்தி 1—12—1974 முதல் செயல்படுத்தி வருகின்றது. மேலும், ஏற்கெனவே அதிக அளவில் உணவுப் பங்கீடு அட்டைகள் இணைக்கப்பட்டிருந்ததால், சில்லறை விற்பனை நிலையங்களிலிருந்த கூட்ட நெரிசலைத் தவிர்க்கவும், மக்களுக்கு வசதிகளை மேலும் அதிகப்படுத்தவும், ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் 2,000 அட்டைகளுக்கு அகிகப்படாவண்ணம் ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டு மேலும் பல புதிய சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் திறக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் காரணமாக இக்கழகத்திற்கு செலவு அதிகம் ஏற்படினும், பொது மக்களின் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்தி வருகின்றது.

தற்போது சென்னை நகரம் மற்றும் புறநகர் பகுதிகளில் 270 சில்லறை விற்பனை நிலையங்களையும், மற்ற மாவட்டங்களில் 182 சில்லறை விற்பனை நிலையங்களையும் இவ்வாணிபக் கழகம் நடத்தி வருகின்றது.

[1975 மார்ச் 22]

கோதுமை, கோதுமைப் பொருள் விநியோகம்.—1974-75-ம் ஆண்டில் இம் மாநிலத்திற்கு வழங்கப்பட்ட 1,38,925 டன் லெவி கோதுமையை இவ்வாணிபக் கழகம் கையாண்டு பொதுமக்களுக்கு வழங்கி வருகின்றது. மேலும் வட இந்திய மாநிலங்களில் 5,005 டன் கோதுமையை நேரிடையாகக் கொள்முதல் செய்து இங்கு கொணர்ந்து சுத்தம் செய்யப்பட்ட முழு கோதுமையாகவும், அரைவை செய்து மைதா, ரவை போன்ற பொருள்களாகவும் விநியோகம் செய்தது.

மத்திய அரசு, தமிழ்நாட்டில் உள்ள கோதுமை அரைவை ஆலைகளில் கோதுமைப் பொருள்களாக அரைப்பதற்கென கடந்த ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் ஜூன் மாதம் வரை 23,075 டன் கோதுமையை வழங்கியது. அதன்பின் கோதுமை கொள்முதல் கொள்கையில் மத்திய அரசு மேற்கொண்ட புதிய முடிவின் காரணமாக ஜூலை 74 முதல் செப்டம்பர் வரை மாவு ஆலைகளுக்கென கோதுமையை இம் மாநிலத்திற்கு வழங்கவில்லை. ஆனால் திரும்பவும் அக்டோபர் 74 முதல் மார்ச்சு 75 வரை 54,000 டன் கோதுமையை சற்று அதிக விலையில் (குவிண்டாலுக்கு ரூ. 170) வழங்கியுள்ளது. இதன் மூலம் கிடைக்கும் மைதா, ரவை, ஆட்டா ஆகிய பொருள்கள் அனைத்தையும் இவ் வாணிபக் கழகம் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றை மாநிலம் முழுவதும் உணவு வழங்குத் துறையினரால் அனுமதிச் சீட்டு வழங்கப்பட்டவர்களுக்கு விநியோகம் செய்கின்றது. மேலும் குடும்பக் கார்டு வைத்திருப்பவர்களுக்கும் மைதா, ரவை, ஆட்டா போன்ற பொருள்கள் வழங்கப் படுகின்றன.

சர்க்கரை.—1974-75-ம் ஆண்டு மத்திய அரசு இம் மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கீடு செய்த 1,16,473 மெட்ரிக் டன் சர்க்கரையை இவ் வாணிபக் கழகம் கையாண்டு பொதுமக்களுக்கு விநியோகம் செய்தது.

மேலும் பரீட்சார்த்த அடிப்படையில் கிடங்குகளிலிருந்து சில்லறை விற்பனை நிலையங்களுக்கு சர்க்கரை வழங்குவதற்கு மாற்றாக, கிராமங்களில் நேரிடையாக சில்லறை விற்பனை நிலையங்களுக்கு கொண்டு சென்று வழங்கும் முறை வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1975 மார்ச் 22]

பருப்பு வகைகள்.—இம்மாநிலத்தில் பயிற்சி வகைகளில் நிலவிவரும் பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்கும், விலை ஏற்றத்தைத் தடுத்து சீரான நிலையில் வைக்கவும், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில், உளுந்து, துவரை, கடலை போன்ற பருப்பு வகைகள் 4,610 மெட்ரிக் டன் வெளிமாநிலங்களில் கொள்முதல் செய்யப்பட்டு, சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாக பொதுமக்களுக்கு குடும்பக் கார்டு அடிப்படையில் வழங்கப்படுகிறது.

கடலை எண்ணெய்.—மாநில அரசின் லெனி கொள்முதல் திட்டப் படி இவ்வாணிபக் கழகமானது 6,001 மெட்ரிக் டன் கடலை எண்ணெயையும், 6,286 மெட்ரிக் டன் கடலைப் பருப்பையும், ரூ. 5.94 கோடி முதலீட்டில் கொள்முதல் செய்தது.

கடலை எண்ணெயை பொதுமக்களுக்கு உணவுப் பங்கீடு அட்டையின் அடிப்படையில் வழங்கி வருகிறது. மேலும், அதில் 1,101 டன் எண்ணெய் சுத்தம் செய்யப்பட்டு, மலிவு விலையில் வாணிபக் கழகத்தின் சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாகவும் கூட்டுறவு சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாகவும் விநியோகிக்கப்படுகிறது.

சிறு தானியங்கள் கொள்முதல்.—1974-75-ம் ஆண்டில் இந்திய உணவுக் கழகத்திடமிருந்து 4,981 டன் மைலோ வாங்கப்பட்டு பொது மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

மாநிலத்தில் தற்போது பல்வேறு மாவட்டங்களில் நிலவிவரும் கடும் வறட்சியின் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கும் உணவுப் பற்றாக்குறையைப் போக்க, கேழ்வரகு, கம்பு, சோளம், மக்காச் சோளம் போன்ற சிறுதானியங்கள் வெளி மாநிலங்களில் வெளிச் சந்தையில் இதுவரை ஏறக்குறைய 1,15,000 டன் வாங்குவதற்கு உக்கிரவு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தானியங்கள் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து துரிதமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தரக் கட்டுப்பாடு.—இவ்வாணிபக் கழகம் கையாளுகின்ற உணவுப் பொருள்களின் தரத்தை மேம்பாடு செய்யவும், உணவுப் பொருள்களின் தன்மை கெடாமல் பாதுகாக்கவும், தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இம்மாநிலம் நான்கு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் உணவு, விவசாயத் துறையில் அனுபவம் பெற்றுள்ள தொழில் நுட்ப அலுவலர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டு, இப்பணி சீராக நடைபெறுவதைக் கண்காணிக்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

[1975 மார்ச் 22]

சென்னை நகரில், அரிசி, மற்றும் இதர உணவுப் பொருள்களின் தரத்தைக் கண்காணிக்க ஒரு மத்திய ஆய்வுக் கூடம் அமைக்கப்பட்டு சிறந்த முறையில் செயல்படுகிறது.

மொத்த விற்பனை.—தமிழ் நாடு நுகர் பொருள் வாணிபக் கழகத்தின் மொத்த விற்பனை நடப்பு நிதியாண்டு உட்பட கடந்த மூன்றாண்டுகளில் கீழ்க்கண்டவாறாகும் :—

	(ரூ. கோடியில்)
1972-73	11.82
1973-74	49.00 (மதிப்பீடு)
1974-75	130.00 (மதிப்பீடு)

இவ்வாணிபக் கழகம் துவங்கப்பட்ட காலத்தில் விற்பனை ரூ. 11 கோடி என்று இருந்த நிலை, புதிதாக மேற்கொண்ட வாணிபத் திட்டங்களினாலும், ஏற்கனவே செயல்பட்டு வந்த திட்டங்களின் வளர்ச்சியினாலும், ஏறக்குறைய 12 மடங்காக இன்று ரூ. 130 கோடி என்ற அளவில் விற்பனை பெருகியுள்ள நிலை கவனிக்கத்தக்கது. மக்களின் உயிர்நாடியான உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க, நயமான விலையில் தரமான பொருள்களை, சீராக விநியோகம் செய்வதில் துணிவுடனும் திறமையுடனும் தொடர்ந்து செயல்படுவதே இக்கழகத்தின் திட்டம்.

Vb. தமிழ்நாடு சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம்.

தமிழ் நாடு சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம் 1958 முதல் செயல்படத் துவங்கியது. தொடக்கத்தில் இது பல்வேறு இடங்களில் வாடகைக் கிடங்குகளில்தான் பணி புரிய ஆரம்பித்தது. திட்டத்தில் கண்டுள்ளபடி, அவ்வப்போதுள்ள பொருள் வசதிப்படி வாடகைக் கிடங்குகளைக் குறைத்து, சொந்த கிடங்குகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மாநிலத்தில் 1958-59 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் 2,296 டன் பொருட்கள் சேமிக்கத்தக்க 4 கிடங்குகள் இருந்தன. 1973-74 ஆம் ஆண்டு முடிவில் வாடகைக் கிடங்கு கொள்ளாவிடும், சொந்தமாகக் கட்டப்பட்ட கிடங்குகளின் கொள்ளாவிடும் முறையே 35,487 மெட்ரிக் டன்களாகவும், 46,015 மெட்ரிக் டன்களாகவும் இருந்தன. 1974-75 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் முடிய வாடகை சேமிப்புக் கிடங்குகளின் கொள்ளாவிட 36,509 மெட்ரிக் டன்களாகவும்.

1975 மார்ச் 22]

சொந்தமாகக் கட்டப்பட்ட சேமிப்புக் கிடங்குகளின் கொள்ளளவு 50,415 மெட்ரிக் டன்களாகவும், உள்ளன. 1974-75 ஆம் ஆண்டில் தேனியில் சொந்தமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள 4,400 மெட்ரிக் டன் கொள்ளளவு கொண்ட சேமிப்புக் கிடங்கும் இதனுள் அடங்கும். 1974-75 ஆம் ஆண்டில் மேலும் தலா 2,200 மெட்ரிக் டன் கொள்ளளவு கொண்ட கிடங்குகளின் கட்டிட வேலைகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்நிறுவனம் தொடக்க ஆண்டுகளில் ஆண்டுதோறும் இழப்பில் தொடர்ந்து பணி புரிந்து வந்தது. 1965-66 ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு முன்னர் ஏற்பட்ட இழம்பை ஈடு செய்து இலாபம் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தது. 1971-72 ஆம் ஆண்டில் 10.01 லட்சமாகக் கூடியது. 1973-74 ஆம் ஆண்டில் வியாபாரம் அதிகமாக நடைபெற்றபோதிலும், அதற்கு முன் ஆண்டை ஒப்பிடுங்கால் ரூ. 4.32 இலட்சம் தான் கிடைத்தது. கிடங்குகள் வாடகை, பாய், சரக்குகளைப் பராமரிப்பதற்கான மருந்து செலவு, சிப்பந்திகள் செலவு முதலிய அனைத்தும் கடந்த ஆண்டை விட மிக அதிகமாக உயர்ந்ததுதான் இதற்குக் காரணம். 1974-75 ஆம் ஆண்டில் நிகர லாபம் சுமார் 6.04 இலட்சம் ரூபாய் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கப் படுகிறது. மற்ற சேமிப்புக் கிடங்கு நிறுவனங்களை ஒப்பிடும்போது இந்நிறுவனத்தின் சேமிப்புக் கட்டணத் தொகை மிகவும் குறைவு. 1974-75 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாத இறுதியில் 70,746 மெட்ரிக் டன் சரக்குகள் இருப்பில் இருந்தன.

முடிவுரை

இயற்கையால் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள சோதனைகளை வென்று உற்பத்தியை இயன்ற அளவு பெருக்கவும், உற்பத்தியாவதை ஒழுங்காக விநியோகம் செய்ய தீவிரமாகக் கொள்முதல் செய்யவும் இந்த அரசு எடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளை இக்குறிப்பு விளக்கி யுள்ளது. உணவு நெருக்கடியைத் தீர்ப்பது எல்லாக் கருத்து மாறுபாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதொரு பொதுக் கடமையாகும். அரசின் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளுக்கு பொதுமக்களின் முழுமனதான ஒத்துழைப்பு கிட்டினால்தான் நாம் இப்பிரச்சனையில் தீர்வு காண முடியும். நம்முடைய சிரமங்களும் பற்றாக்குறையும் ஒருபுறம் இருக்க, பொதுமக்களிடையே பீதி ஏற்பட்டுவிட நாம் இடம் தருவது பொதுநலனுக்கு உகந்தது அல்ல. பொதுமக்கள் ஒத்துழைப்புடன் இச்சோதனையை நாம் வெல்ல முடியும் என்ற துணிவான நம்பிக்கை அரசுக்கு உண்டு.